

ΕΠΕΡΑΣΑΝ

Ἐπέρασαν καὶ ἡ γιορταῖς, Χριστούγεννα καὶ Φῶτα,
τ' Ἀη Βασίλη ἡ γιορτὴ, καθὼς καὶ τ' Ἀη Γράνη
καὶ πάλι ὁ Χριστοῦλης μας ἔγεννήθηκε σὰν πρῶτα,
καὶ πάλι τὸν βαπτίσαμε ἐκεῖ Ἰορδάνη.
Νισάφι πιὰ Πανέλληνες, ἡ τόση τεμπελιά,
ἡ τούρταις, τὰ Καλλήμερα, τὰ γλέντια, τὰ βιολιά.

Ἐκεῖνο τῶν Ἀγίων μας τὸ φοβερὸ ἀσκέρι
ὡσὰν ἀκριῶν ἔπεσε ἀπάνω ἑστὴν Ἑλλάδα,
καὶ μᾶς ἀφίνει πάντοτε χωρὶς δουλεῖα ἑστὸ χέρι
πότε Ἀγίου ὄνομα, καὶ πότε ἡ λιανιάδα.
Τί διάβολο! ἐδῶ καθεὶς εὐρέθηκε ν' ἀγιάσει,
κι' ὁ ἥλιος μόνο ἔγινε γιὰ τὴ δική μας πλάσι;

Ὡ σὺ, λιανιάδα ποθητὴ, καὶ σὺ, Ἀγιοσύνη,
ἀφήσατε, παρακαλῶ, τοὺς Ἑλληνας ἡσυχούς.
ἂν σεῖς γιὰ ἴγιο λείψετε ἀπὸ τῆ Ρωμροσύνη,
βεβαίως τότε ἐγὼ δὲν θ' ἀραδειάζω στίχους.
Ἀφήσατε ἀπ' ἐπάνω μας νὰ φύγῃ ἰλίγη φώρα,
καὶ τότε ξαναέρχεσθε μὲ εἰς τὴ δική μας χώρα.

Βρὲ ἦλπε μου, βρὲ Φοῖβέ μου, βρὲ κύριε Ἀπόλλων,
γιατὶ τὸ ζηλευτὸ σου φῶς ἐδῶ νὰ συγκεντρώνῃς;
ὦ! χύσε τὰς ἀκτῖνας σου ἑστὸν παγωμένον Πόλον,
κι' ἂς γίνουμε κι' ἐμεῖς γωνιά κατεψυγμένης ζώνης,
νὰ πῆξουν τὰ πελάγη μας, νὰ πῆξουν τὰ νερά μας,
ἀλλὰ νὰ πῆξουν μὲ αὐτὰ καὶ τ' ἄπηκτα μυαλά μας.

μέναι παρέρχονται, φίλε μου, καὶ αἱ ἀναμνήσεις, ἂς κατα-
λείπουν ὅπισθ' ὅταν, συσσωρεύονται ἐν τῇ μνήμῃ, ὅπως τὰ
κόκκαλα ἐν τῷ κοιμητηρίῳ, καλύπτονται καὶ ἐπιπροσθῶσαι
ἀλλήλας. Ἀγνοῶ ἂν ἐν τῷ ὑμετέρῳ μνημονικῷ ὑπάρχει ἀρ-
κοῦσα τάξις καὶ διευθέτησις, ὥστε νὰ δύνασθε νὰ διακρίνητε
ἀναμνήσιν ἀπὸ ἀναμνήσεως, συνείροντες αὐτὰς εὐκρινῶς. Τὸ
κατ' ἐμὲ, εὐγνωμονῶ πρὸς τὴν φύσιν ὅτι δὲν μοι ἔδωκεν ἀρ-
κοῦσαν μνήμην. Φρονῶ δὲ ὅτι ἡ καλὴ μνήμη ὀφείλει νὰ εἶναι
καλὸν χωνευτήριον, ὡς ὁ στόμαχος, ὅστις δέχεται παντοῖα
ἐδέσματα, χωρὶς νὰ ἐνθυμῇται τὰ εἶδη αὐτῶν. Αὗται εἶναι
αἱ παραμυθίαι, ἂς εἶχον νὰ σᾶς ἀποτείνω.

Περιμένω ἐπιστολὴν σας εἰς Πάτρυν, ὅπου θὰ ἐπανέλθω
μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Σκοπῶ νὰ ἀσκήσω προσήλυτισμὸν παρὰ
τοῖς κατοικοῖς αὐτῆς. Ἄν κατάρθουν νὰ πείσω τινὰς αὐτῶν
νὰ στασιάσωσι κατὰ τῶν καλογήρων! Μὲ κατέλαβε μανιώ-
δης ἐπιθυμία νὰ κατακτηθῇ τὴν νῆσον ταύτην. Εἰ δὲ μὴ,
εἰς οὐδὲν ὠφελῶ.

Σοῦ ἀσπάζομαι τοὺς δύο ὠρχίους ὀφθαλμούς.

Καικιλία».

Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἡ γυνὴ ἥτις εἶχε γράψῃ τὴν
ἀνωτέρω ἐπιστολὴν, ὡς πρόσχημα καὶ ὡς δέλεαρ μόνον εἶχεν
ἐπιδείξει πρὸς τὴν μοναχὴν Ἀγάπην τὸ ἐπιστόλιον, ὅπερ ἔ-
γραψεν ἐνώπιον αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν προυτίθετο νὰ τὸ πέμψῃ.

Σύρτε καὶ σεῖς ἀπ' τοὺς Ρωμηούς, κορμιά τρισαγιασμένα
τὸ ὄνομά σας ἂς γραφῇ κι' εἰς ἄλλα καλανδάρια·
ἐμεῖς νὰ ἔχουμε πολλούς, κι' οἱ ἄλλοι οὕτε ἓνα;
ἀπ' τὰ φιλιὰ μας ἔχортаσαν τὰ θεῖά σας ποδάρια.
Ἀπὸ ἀγίους πλημμυρεῖ ἡ κάθε ἐκκλησιά....
ὦ! ἂς γενοῦν κι' οἱ Ἀγιοὶ μὲ ἄλλους μοιρασσιά.

Πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸ, ἀγαπηταῖς μας Σχόλαις,
ἐφάγαμε καὶ ἤπιαμε μ' ἀξένοιαστη γαλήνῃ,
καὶ τώρα ἂς δουλέψουμε μὲ ζῆλο ὅλοι κι' ὅλαις,
νὰ ἴδουμε κι' ἡ πολιτικὴ τί διάβολο θὰ γίνῃ!
Θὰ πέσῃ κι' ἡ Κυβέρνησις, ἡ θὲ νὰ στέκῃ ντουρα;
ὦ! ἔλα, ἄρχισε, Βουλὴ, ν' ἀρχίσῃ κι' ἡ μουρμουρα.

Σουρῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπιτροπὰς συνέστησεν ἡ ἀντιπολίτευσις διὰ νὰ κανονί-
σωσι τὰς εἰσακτάς οἰκονομίας ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τῆς
Κυβερνήσεως· ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι δὲν ἀρκοῦσιν αἱ πέντε ἢ
ἕξ ἐπιτροπαὶ αὐτῆς· καθῆκον ἔχει νὰ οἰκονομήσῃ καὶ ἄλλα
πολλὰ κακῶς κείμενα παρὰ τῇ Κυβερνήσει καὶ τοῖς φίλοις
αὐτῆς, ἄνευ τῆς διορθώσεως τῶν ὁποίων θὰ εὐρίσκη πάντο-
τε ἐνοχλήματα εἰς τὴν πορείαν τῆς. Ἀνάγκη ὅθεν νὰ συ-
στήσῃ καὶ ἄλλας ἐπιτροπὰς, αἱ ὁποῖαι νὰ συσχεθῶσι περὶ
τῶν εἰσακτέων οἰκονομιῶν εἰς τὰς ἀμειλίκτους εὐφυλολογίας
τοῦ Καλλιγᾶ, εἰς τὸ αὐθαδὲς ἐξάπλωμα τοῦ Ῥάλλη ἐπὶ τοῦ

Κατεσκευάσε δὲ ἄλλην ἐπιστολὴν, πολὺ μακροτέραν, καὶ
τὴν ἐπέμψε πρὸς τὸν Μάρκον Σανοῦτον.

Οὗτος δὲ τὴν διήλθε δις ὅλην, μετ' ἄκρας προσοχῆς, κα
ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ σύννοος.

Εἶτα δὲ ὕψωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν κομιστὴν.

— Τίς σοὶ ἔδωκε τὸ γράμμα τοῦτο, φίλε μου; τὸν ἡρώ-
τησεν.

— Ἡ κυρία Καικιλία, ἐξοχώτατε.

— Ἡ ἰδία;

— Ἡ ἰδία.

Ὁ Σανοῦτος ἐσκέφθη πάλιν.

— Καὶ σοὶ παρήγγειλε νὰ μοὶ τὸ φέρῃς;

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Μὲ τί πλοῖον ἦλθες;

— Μὲ τὴν σαλοῦπαν τῆς κυρίας Καικιλίας.

— Πόσα πλοῖα ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν της αὐτή;

— Δύο. Τὴν γαλέραν, καὶ τὴν σαλούπαν, μὲ τὴν ὁποίαν
ἦλθε.

— Ἀλλ' εἴξευρες ὅτι εἶμαι εἰς τὴν Σαντορίνην;

— Ἐσυμπέρανα, ὅτι αὐτὸς ἦτον φυσικὰ ὁ δρόμος τῆς
ἐξοχώτητός σας.

(ἀκολουθεῖ)

Μπόεμ.

ὕπουργικῷ του ἐδωλίου, εἰς τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς, εἰς τὰς διακοπὰς τοῦ Μπουλεῶ, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Μετὰ τὴν ἐπίσημον ἐν τῇ Βουλῇ Μανδαλομαχίαν, ἀναγγέλλεται ἐκ Πατρῶν ἡμιεπίσημος συμπλοκὴ ἐν ἣ πρωταγωνιστοῦσι πάλιν δύο βουλευταί, οἱ κύριοι Φωτῆλας καὶ Ν. Πετιμεζᾶς. Ἐν θερμῇ συζητήσει ἐντὸς καφενείου περὶ τῶν φορολογικῶν νομοσχεδίων τόσον, φαίνεται, πειστικῶς ὡμίλησαν περὶ τοῦ δικαίου τῶν ἐπιβαλλομένων φόρων οἱ ἀνωτέρω κύριοι, ὥστε οἱ παριστάμενοι, φορολογούμενοι πάντες, παρασυρθέντες ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ των, ἔσπευσαν νὰ καταβάλωσι πάραυτα τοὺς φόρους των—ἐπὶ τῶν ῥάχεων τῶν δύο βουλευτῶν.

Ὁ φοβερός αὐτὸς ἄνεμος, τὸν ὅποιον μᾶς ἐφιλοδώρησαν τὰ Θεοφάνεια ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ περιφέρει τὸ κράτος του, ἀπηνῆς κυρίαρχος, ἐπὶ τῶν καλομαθημένων Ἀθηνῶν μας. Ἀφοῦ ἐξήντηλσεν ὅλον τὸν περιφανῆ κονιορτὸν του, τὸν ὅποιον μᾶς ὑποχρέωσε νὰ δεχώμεθα ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, τῶν προσώπων μας καὶ ἐντὸς τῶν πνευμόνων καὶ τῶν στομάχων μας ὡς καταπότια, ἔθηκεν εἰς ἐνέργειαν ἡδὴ καὶ τοὺς λίθους τῶν ὁδῶν, ὡς ἂν ἐλέγαμεν τὸ βαρὺ πυροβολικὸν καὶ ἀπειλεῖ ὅχι πλέον ἀποτυφλώσεις καὶ καταπώσεις μόνον, ἀλλὰ καὶ μώλωπας—Θεὸς φυλάξοι—καὶ ματογυαλιῶν σπασίματα. Τὰς πλείστας ὁδοὺς τὰς ἔχει ἀφίσει καταφαγωμένας ξηρὰς καὶ γυμνὰς εἰς τρόπον ὥστε ὁμοιάζουσι μὲ τὰς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ προβαλλούσας αἰχμὰς τῶν λίθων, ὡς θνησιμαῖα ἡλιόδρωτα, ἐφ' ὧν ἡ καταρρέουσα σὰρξ ἀποκαλύπτει πολλαχοῦ τὰ κόκκαλά του. Προχθὲς τὸ ἑσπέρας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου συνηντήσαμεν γραῖαν ἀγωνιωδῶς παλαίουςαν κατὰ τῆς ἐρμῆς τοῦ ἀνέμου· συνῆγε τὰς δυνάμεις τῆς, συνεσπειροῦτο ἐπὶ τῶν τοίγων τῶν οἰκιῶν, καὶ ἐσύρετο εἰτα ἐπ' αὐτῶν, βαδίζουσα, διὰ νὰ ἀπαλαχθῇ τῶν περιπτύξεών του ὁ ἄνανδρος! θυμωμένος διότι εὗρισκε τόσον ἐρήμους ἀπὸ κυρίας τοὺς δρόμους του, ὡς νὰ μὴ ᾔτων ὁ ἴδιος αἴτιος τούτου, τὰ ἔβαλε μὲ τὸ γῆρας, καὶ ᾔθελε καὶ καλὰ νὰ τὴν ρίξῃ κάτω, νὰ τὴν κάμῃ νὰ πετάξῃ διὰ νὰ γελάσῃ.

Ἐὰν δὲν ἔχετε τί νὰ κίμετε κεκλεισμένοι ἐντὸς τοῦ δωματίου σας, ἐὰν ἐβαρύνητε τὸ πῦρ τῆς ἐστίας σας καὶ τὸ βιβλίον μὲ τὸ ὅποιον περνᾶτε τὴν ὥραν σας, ἐὰν χασμάσθε καὶ εἰσθε πλήρης τῆς μακαρίας ἐκείνης ἀκηδίας, σὰς συμβουλεύω, ῥομαντικέ μου ἀναγνώστα ἢ ἀναγνώστρια, νὰ πλησιάσῃτε τὸ κάθισμά σας εἰς τὸ παράθυρον καὶ νὰ διασκεδάσῃτε ἀκόπως μὲ τὴν θέαν τοῦ οὐρανοῦ μας. Προχθὲς τὰ πυκνὰ ἐκεῖνα καὶ κατὰμαυρα σύννεφα τοῦ ἥσαν γραφικώτατα ἔτρεχον, ἔτρεχον ἀδιάκοπα κυνηγούμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καὶ ἄλλοτε παρίστων εἰς τοὺς ὀφθαλοὺς παραδόξους καὶ συγκεχυμένας μορφάς, ὥσει ἀπειρομεγέθων πτηνῶν, ἀγγελιδὸν ἱπταμένων, ἄλλοτε δὲ ἡ ἐπιμόνος προσηλουμένη πρό-της θεᾶς των φαντασία τὰ διέβλεπεν ἑξαφνα ὡς μυστηριώδεις μελανοπτέρυγας ἀγγέλους σπεύδοντας πρὸς τέλεσιν τῶν θείων ὑπηρεσιῶν των· ὕστερον ἄλλα συμπλέγματα καταλεύκων νεφῶν ἐξορμῶντα ἐξηφάνιζον τὰ μαῦρα καὶ πάλιν ἐκεῖνα ἐπανήρχοντο, καὶ ἐτελεῖτο διαρκὲς μεταξὺ αὐτῶν πάλη, ὡς ἡ ἐν τοῖς συναξαρίοις ἀναφερομένη μεταξὺ ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν πνευμάτων.

Χθὲς πάλιν ὁ οὐρανὸς μας ἦτο πεδίον Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων μεταξὺ τοῦ ἡλίου πειρωμένου νὰ ἀναλάβῃ τὸ σκῆπτρον

του καὶ τοῦ χειμῶνος ἐπιμένοντος νὰ διατηρῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου τὰ νέφη του. Καὶ ἐναλλὰξ πότε μὲν αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου κατήρχοντο θερμαὶ μέχρι τῆς καρδίας μας, πότε δὲ ἡ ὑπερσχύουσα σκιά μᾶς ἔκαμνε νὰ κρυθώμεν περισσότερο.

Ἡ μεγάλη παράγκα — τὸ κολοσσαῖον ὀπωρωπωλεῖον τῆς κεντρικῆς ἀγορᾶς — ἐγέννησε δύο νοστιμώτατα παραγκάκια — ἀληθινὰ παιδιὰ τῆς, — ἔξω τῆς μεγάλης θύρας τῆς ἀγορᾶς, τὸ ἓνα ἀντικρὺ τοῦ ἄλλου, τὰ ὅποια διευθύνουν οἱ ἐπὶ δεκαετηρίδας συνεργασθέντες ἐν τῇ Μεγάλῃ Παράγκᾳ, τὸ μὲν παρὰ τὴν θύραν τῆς ἀγορᾶς ὁ **Ἰωάννης Καλογιάννης** ἢ **Ῥέκας**, δραστήριος, γλυκόλογος, τιμιώτατος, τὸ δὲ ἄλλο ὁ **Ἰωάννης Κόνσολας**, μὲ ἀληθὲς παράστημα κόνσολα, γεμάτος ζωὴ καὶ παλληκαριά. Οἱ δύο νέοι διευθύνται τῶν εὐμορφωτάτων αὐτῶν ὀπωρωπωλεῖων φιλονιμούμενοι νὰ συστηθῶσιν εἰς τὸ κοινόν, κατεκόσμησαν τὰ παραπήγματα των μὲ τὰ ὠραιότερα ὀπωρικά τῆς ἐποχῆς, ζαχαρωμένους χουρμάδες, σμυρναῖικες σταφίδες, μαλακαῖς σάν τῆς σμυρναῖικες καὶ ξανθαῖς ξανθαῖς, σῦκα, ποριοκάλλια, μανδαρῖνια, ὅλα τὰ ζωγραφικώτατα φρούτα καὶ τὸ καλλίτερον φρούτο — ἡ εὐγένεια καὶ ἡ προθυμία καὶ ἡ εἰλικρίνεια τῶν διευθυνόντων Καλογιάννη καὶ Κόνσολα. Τὰ συνιστῶμεν εἰς ὅλους τοὺς ὀπωροφάγους, δηλαδὴ εἰς ὅλους τοὺς Ἀθηναίους.

Ὁ κ. Θ. Δεληγιάννης διὰ τῆς *Πρωτᾶς* ζητεῖ ἐν *συνοφρύσμα* τοῦ βασιλέως ἐναντίον τοῦ Ὑπουργείου, ὅπως πέσῃ βασιλικῶς, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ πέσῃ κοινοβουλευτικῶς. Καὶ μετὰ τὸ συνοφρύσμα αὐτὸ ὁ αὐτὸς κ. Θ. Δεληγιάννης διὰ τῆς αὐτῆς *Πρωτᾶς* θὰ ζητήσῃ ἐν μειδίᾳ τοῦ βασιλέως διὰ νὰ ἔλθῃ πρωθυπουργὸς διὰ τοῦ βασιλέως, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ διὰ τῆς Βουλῆς.

Ἰδοὺ καὶ μερικαὶ ἐπιγραφαὶ αἱ ὁποῖαι εὐρέθησαν εἰς ἓνα Δημοκρατικὸν Σύλλογον τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἐμελλον νὰ γίνωνται ἐγκαίνια τῆς προτομῆς τοῦ *Ὁμπερτάρκ*, διὰ βόμβας ἀπειλήσαντος ἐν Τεργέστη τὸν Αὐτοκράτορα, ἐφ' ἣ καὶ ἀπαγχονισθέντα: *Πόλεμος κατὰ τῆς Αὐστρίας!* — *Ἡ Αὐστρία εἶναι ἡ Κίρρα τῆς Εὐρώπης· δεσποτισμὸς, βαρβαρότης, στασιμότης, Ματαίνης.* — *Ἡ Αὐστρία εἶναι δολοφόνος, ἐν Βρέτσια, ἐν Μιλάνῳ, ἐν Σεραγέβῳ. Γαριβάλδης.* — *Ἀκόμη μιὰ φορὰ κατάρρα εἰς τὸν Αὐτοκράτορα. Καρδούτσας.* — *Αἷσχος εἰς τὸν Αὐστριακὸν συνταγματάρχην!* Ἐννοοῦν δὲ τὸν Βασιλέα Οὐμβέρτον, εἰς ὃν τὸ 1881, ὅτε ἐπεσκέρθη τὴν Βιέννην, ἀπενεμήθη ἡ τιμὴ τῆς ἀρχηγίας Αὐστριακοῦ συντάγματος.

Πῶς σὰς φαίνονται;

Κατὰ τὸν ἐκ Παρισίων ἀνταποκριτὴν τῶν *Ἰωρ*, γαλλικὴ κυβέρνησις ἀποστέλλει ἐνταῦθα τὸν κ. *Ῥέϋ* χάριν ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης τῆς Κωπαίδος.

Καὶ εἰς τὴν ἀμερικανικὴν πόλιν Βαλτιμὸρ μαίνεται ἡ εὐλογία. Ἐν τούτοις αὐθροὶ διωρίσθησαν *ἐκατὸν* ἑκτακτοὶ ἱατροὶ ὅπως περιφερόμενοι ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν ἐμβολιάζουσι τοὺς κατοίκους. Καὶ ἡμεῖς ἐδῶ κυλιόμεν τὸν *μοναδικόν* μας Σίσυφον νὰ διευθύνῃ καὶ νὰ ἐπιστατῇ ὁλόκληρον Νοσοκομεῖον.